

Underlige aftenluft

1. Underlige aftenluft!
hvorhen vinker I min hu?
Milde, lune blomsterdufte!
sig, hvor hen I bølger nu.
Går I over hviden strand
til mit elskte fødeland?
Vil I der med eders bølger
tolke, hvad mit hjerte dølger?

2. Matte sol! bag bjergets stene
luerød du daler ned,
og nu sidder jeg alene
i min dunkle ensomhed.
Hjemme var der intet fjeld,
ak! så er jeg ude vel,
skal i nat ej barnligt blunde
i min Herthas grønne lunde.

3. Norges søn! jeg vel kan mindes,
du har sagt med smeltet bryst,
at i hjemmet ene findes
rolighedens sande lyst.
Schweizer! som paa klippen bor,
du har talt de samme ord.
Hellig længsel drev med vælde
begge til de vante fjelde.

4. Tror I da, kun klipper ene
præger sig i hjertet ind?
Ak! fra disse nøgne stene
vender sig mit mørke sind.
Synger granens, fyrrens lov!
hvor er Danmarks bøgeskov?
Gustne flod, som her sig krummer,
dysser ej min sjæl i slummer.

5. Hjemme rinder ingen floder
i en sid og leret grav,
livets kilde, glædens moder
breder sig, det sølvblå hav,
slynger sig med venlig arm
om sin datters fulde barm,
og ved blomsten sig forlyster
på Sjølundas unge bryster.

6. Stille! stille! hisset gynger
båden mellem siv og krat,
sødt en mø ved cithren synger
i den tavse, lune nat.
Hvilke toner! milde lyst!
hvor du strømmer i mit bryst!
Men hvad savner jeg, og græder,
mens hun dog så venligt kvæder?

7. Det er ej den danske tunge,
det er ej de vante ord,
ikke dem, jeg hørte sjunge,
hvor ved hytten træet gror.
Bedre er de vel måske,
ak, men det er ikke de!
bedre, tror jeg vist, hun kvæder,
men tilgiver, at jeg græder!

8. Tager ej min sang for andet
end et ufrivilligt suk!
Længselsfuldt heniler vandet,
aftenen er så blid og smuk.
Mangen sådan aftenstund
sad jeg i min kære lund,
mindet vender nu tilbage,
det var årsag i min klage.

9. Tidlig misted jeg min moder,
ak! det gjorde mig så ve!
Danmark er min anden moder,
skal jeg mer min moder se?
Livet er så svagt og kort,
skæbnen vinker længer bort,
skal jeg med den sidste varme
slutte mig i hendes arme?

Tekst: Adam Oehlenschläger,
3 forskellige melodier
Melodi: Carl Nielsen (1865-1931).
Melodi: Henrik Rung (1807-1871)
Melodi: Rudolf Bay (1791-1856)